לריך דעת בעלים. ואם לא הודיעם חייב באחריותם אם מת או נגנב דמדקליה קם ליה ברשותיה והשבה בלא ידיעה לא השבה היא: דמקומה היא. וכיון דבאותו מקום החזירה חזרה גמורה היא: אסמכתא לר"ע. תירוצא הוא: תרגמה רבי יעקב. דתיקון הוא: כחד תנא דתרי טעמי. ר"ל שהחזירה למקומה דכל מקום שהחזירה = מקומה היא דהא לא יחדו לה מקום אפילו שהחזירה למקום שהיה מקומה כדמסקינן דהא דמסקינן בסיומתא וסיפא שהגיחה במקום שהיה מקומה אתרלתא דבעלה קלי אחר' יעקב ואחר' לתן ואחר' משה ומשה דהגיחה חוץ למקומה לא הויא חזרה וכגון שנטלו מתחלה על מנת לגוזלה והייט לגרכו דמתניתין דאילו לשאלה בעלמא ולתשמיש כיון דלגו גזילה הוא סגי לה בהשבה כל דהו וכל מקום שהגיחה פטור באונסין אבל משום דגזולה הוא וכגזילה כתיב והשיב וזה שהגיחה למקום שלא יחדו לה בעלים לא הויא השבה: ור' נתן מרגמה. דאפילו לא נטלה על מנת לגוזלה כו' אלא על מנת לשלוח בה יד ולטול מקלתה ולא נטל אפ"ה קמה ליה ברשותיה טולה והוא לה גזילה וכעי' השבה ובמקום שהיו מקומה לאו השבה היא, ורב ששת לא שביק דליסיימו לתירוציהו ואתקיף מידי דטלה קתני כו' ומיהו סיומא דמילתא דמסקנא וסיפא שהגיחה במקום שהיו מקומה לגבולו קלי: שליחות יד. שחייבו הכתוב עליו אפילו נאנסה כדכתיב (שמות כב) ומת או נשבר או נשבה [וגו'] שבועת ה' תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו וגו' דמשמע הא שלח נתחייב שוב במיתתה ובשביתה: לריכה מסרון. לא הוי שליחות יד להעמידה ברשותו אלא מ"ל מסרה: מידי נטלה קתני. דמשמע שנטלה לעצמו: טלטלה קתני. לתשמיש בעלמא' משמע לגרכו דמתני': אלא כגון שטלטלה להביא עליה גוזלות. לעלות עליה כדרך סולם ליטול גוזלות מקן גבוה ואפ"ה הויא גזילה למיקם ברשותיה עד לעביד השבה דקסבר שואל שלא מדעת בעלים = גזלן הוא: וכולה ר' ישמעאל היא. לאיטויא דכולהו קמי אחר' יעקב ואחר' נתן ואחרב ששת: וסיפא שהגיחה במקום שהיה מקומה. אבל ריפא כל מקום שהגיחה מקומה היא: ור' יוחנן. דאמר לעיל מאן דמתרגם לי כו': הגיחה, במקומה משמע. הלכך לא מיקומקמא כרבי שמעאל. שחייבו הכתוב עליו ואפי' נאנסה דכתיב "לא נשבר או נשבה וגו' שבועת ה' תהיה אם לא קמה ברשותיה להתחייב באונסיה: לריכה מסרון. וכל זמן שלא מסרה לא קמה ברשותיה להתחייב באונסיה: וחב. שורף שאת הטורף לאורו: אלי. אינו טורפה אלא דורסה במקומה ואוכלה: פטור. דאונסין ניכהו ואי משום הגיחה עדרו ופטיעה היא, מוקמינן לה לעל בעידנא דעיילי אינשי כדאמרינן בהשוכר את הפועלים (לקמן נג:) א"כ דשמע קול אריה ועל: הא שקליתו. ואי נמי שליחות יד חשיבה הא הדר אהדרה כשנטלו אימנו ואכן מוקמינן לעיל סתם מתני' כרבי שמעאל דאין לריך דעת בעלים: הא לא משכה. בשליחות יד כדי לקנותה ומטלטלין אינן נקנין אלא במשיכה אלא במקח, ולא לענין גזל, ולא לענין שליחות יד כדתנן במתני' (לקמן דף מנ:) הטה את החבית ונטל ממנה רביעית יין אין מצלם אלא רביעית אלמא בעינן דליקנייה כו': ואמר רב שמואל גרסינן: שהכישה במקל. כשנתנו עליה ורלתה זו היא משיכה משעקרה יד ורגל על ידו: והא לא מסרה. ולא פיכחא היא אלא מסקנא וסיומא הוא לאוקמי דאמר תסתיים דרב הוא דאמר אין לריכה מסרון מדאמר רב לאתכאי לפניו, ואי קשיא דלמא הא דהיינו מקלו וקרמילו חיובים ולא משום שליחות יד הוא דליבעי מסרון אלא משום שואל שלא מדעת הוא לעולם לחבים: שמעאל. שחייבו הכתוב עליו ואפי' נאנסה דכתיב "לא נשבר או נשבה וגו' שבועת ה' תהיה אם לא קמה ברשותיה להתחייב באונסיה: לריכה מסרון. וכל זמן שלא מסרה לא קמה ברשותיה להתחייב באונסיה: וחב. שורף שאת הטורף לאורו: אלי. אינו טורפה אלא דורסה במקומה ואוכלה: פטור. דאונסין ניכהו ואי משום הגיחה עדרו ופטיעה היא, מוקמינן לה לעל בעידנא דעיילי אינשי כדאמרינן בהשוכר את הפועלים (לקמן נג:) א"כ דשמע קול אריה ועל: הא שקליתו. ואי נמי שליחות יד חשיבה הא הדר אהדרה כשנטלו אימנו ואכן מוקמינן לעיל סתם מתני' כרבי שמעאל דאין לריך דעת בעלים: הא לא משכה. בשליחות יד כדי לקנותה ומטלטלין אינן נקנין אלא במשיכה אלא במקח, ולא לענין גזל, ולא לענין שליחות יד כדתנן במתני' (לקמן דף מנ:) הטה את החבית ונטל ממנה רביעית יין אין מצלם אלא רביעית אלמא בעינן דליקנייה כו': ואמר רב שמואל גרסינן: שהכישה במקל. כשנתנו עליה ורלתה זו היא משיכה משעקרה יד ורגל על ידו: והא לא מסרה. ולא פיכחא היא אלא מסקנא וסיומא הוא לאוקמי דאמר תסתיים דרב הוא דאמר אין לריכה מסרון מדאמר רב לאתכאי לפניו, ואי קשיא דלמא הא דהיינו מקלו וקרמילו חיובים ולא משום שליחות יד הוא דליבעי מסרון אלא משום שואל שלא מדעת הוא לעולם לחבים: שמעאל. שחייבו הכתוב עליו ואפי' נאנסה דכתיב "לא נשבר או נשבה וגו' שבועת ה' תהיה אם לא קמה ברשותיה להתחייב באונסיה: לריכה מסרון. וכל זמן שלא מסרה לא קמה ברשותיה להתחייב באונסיה: וחב. שורף שאת הטורף לאורו: אלי. אינו טורפה אלא דורסה במקומה ואוכלה: פטור. דאונסין ניכהו ואי משום הגיחה עדרו ופטיעה היא, מוקמינן לה לעל בעידנא דעיילי אינשי כדאמרינן בהשוכר את הפועלים (לקמן נג:) א"כ דשמע קול אריה ועל: הא שקליתו. ואי נמי שליחות יד חשיבה הא הדר אהדרה כשנטלו אימנו ואכן